

Exact mărimea potrivită

Trinei nu-i plăcea să fie
diferită.

Richard M. Romney
Revistele Bisericii
(Bazată pe o întâmplare adevărată)

„Ești atât de mică!”, a spus Sasha. „Ar trebui să te numim micuța Trina.”

Trina a încercat să zâmbescă. Ceilalți copii de la școală au tachinat-o mult pentru că era mică. Se născuse micuță și nu crescuse la fel de repede ca ceilalți copii. Dar nu-i plăcea numele micuța Trina. Nu-i plăcea să fie diferită.

„Ești atât de mică, s-ar putea să nu crești niciodată”, a spus Max când au ieșit în pauză.

„Știu că sunt mică”, a spus Trina. „Dar nu pot face nimic în această privință. Să mergem să ne jucăm.”

Trina a alergat să joace fotbal cu ceilalți copii. Ei au lovit mingea înainte și înapoi. Cu toții se distrau împreună.

Dar, curând, Trina a obosit foarte mult. Ea s-a îndepărtat încet de joc și s-a așezat pe iarbă.

Curând, a venit prietena ei, Josie. Josie era, de asemenea, în clasa ei de la Societatea Primară la Biserică.

„Ești bine?”, a întrebat Josie.

„Da”, a spus Trina. „Trebuie doar să mă odihnesc. Îmi obosesc plămâni când alerg mult. Nu sunt foarte puternici.”

Josie s-a așezat lângă

Trina. Au cules iarbă și au făcut inele mici și brățări. Ele vorbeau despre școală, prieteni și teme.

„Am auzit ce a spus Sasha”, a spus Josie.

„Îmi pare rău că te-a numit micuța Trina.”

Trina doar a dat din cap aprobator.

„Dar cred că ai exact mărimea potrivită!”, a spus Josie.

Trina a zâmbit. I-a dat lui Josie brățara din iarbă pe care o făcuse.

Duminica următoare, Trina s-a pregătit pentru a merge la biserică. S-a îmbrăcat cu rochia și și-a periat părul. Apoi, s-a încruntat la pantofii ei mici din debara. Era sigură că nimeni altcineva din clasa ei de la Societatea Primară nu purta pantofi atât de mici.

Trina își târa picioarele în timp ce mergea pe hol, la biserică. Când a ajuns la clasa ei de la Societatea Primară, Josie aștepta afară.

„Avem o surpriză pentru tine!”, a spus Josie. „Vino să vezi!”

Când Trina a intrat în încăperea, ceilalți copii și învățătoarea lor, sora Bott, arătau către o tablă decorată strălucitor. Avea inimi lipite peste tot. Pe inimi erau scrise

cuvintele: „Trina are un zâmbet larg! Trina are o inimă mare!”

„Îți place?”, a întrebat Josie. „Sora Bott ne-a ajutat să le facem.”

„Îmi place foarte mult!”, a spus Trina. „Mulțumesc.”

„Am dorit să-ți aducem aminte de un adevăr important”, a spus sora Bott. „Tatăl Ceresc ne iubește pe fiecare dintre noi. Scund. Înalt. Mare. Mic. Acest lucru nu contează pentru El. Noi, toți, suntem copiii Săi și El îi iubește pe fiecare în parte.”

Trina a privit sus, la inimile de pe tablă – cu un zâmbet larg. ●

Această întâmplare a avut loc în S.U.A.

ILUSTRĂȚIE DE OLGĂ LEE